

AMI LÖNNROTH
JOURNALIST OCH KRÖNIKÖR

// I det snöinbäddade Södertälje denna julhelg var det samma frid som infann sig nu snart sextio år senare. En nästan överklig upplevelse av bomullsvit tystnad mitt i stans centrum.

» bor i anrikt trähus

Namn: Ami Lönnroth.

Sysselsättning:

Journalist och författare.

Födelseår: 1940.

Bor: I ett gammalt trähus.

Familj: Gift med Per Eric Mattsson. Tillsammans har vi fyra barn och nio barnbarn.

Kuriosa: Älskar handskrivna brev men skriver själv på dator.

Kontakt: ami@bibliobi.com.

En julefrid som väcker minnen från mitt 50-tal

Vilken märklig känsla det var i år att gå ut på stan på julaftons kväll och på juldan. Snön hade bäddat in gatorna i bomull, det lyste i fönstren och från alla fantasifulla ljusdekorationer men det var tyst och inte en själ var synlig, utom vi två och vår vovve. Och knappast en bil - de få som tog sig fram här i centrala stan gled fram så mjukt. Mina tankar gick tillbaka till den forntid för snart sextio år sen då jag var tio år och bodde i centrala Göteborg.

På Chalmersgatan, där jag lekte med min tvillingbror och hans skräckinjagande kompisar i den så kallade Vasaligan, fanns det en enda bil, en PV 444 med så kallat taggök, tillhörande målarmästaren längre ned på gatan. Den började tillverkas i september 1950, läser jag mig till på nätet (vad gjorde man utan denna kunskapskälla?), det är därför jag kan datera detta barndomsminne.

När målarmästarns bil började närma sig från Engelbrektsgatan, ivrigt signalerande med höger taggökbliker, för att sedan svänga in på Chalmersgatan, ljud stridsropet från någon av ligamedlemmarna. "Hets, den kommer." Inte så att det planerades några attacker mot detta framrusande fordon, snarare uttryckte det en upphetsning över att det hände något på vår lugna gata, ett lugn som annars bara bröts av bataljerna mellan Vasaligan och Landalaligan som utkämpades i Himlabacken nedanför Hvitfeldtska.

Nej, i dem fick jag förstås inte delta - jag var ju DAM. Men som sådan, särskilt utvald av skolvaktmästarns Bosse, kunde jag någon gång på behörigt avstånd få betrakta stridskämparna när de brakade ihop.

Varför mindes jag nu allt detta en julaftonskväll så många år senare? Kanske därför att julen för med sig ett obetvingligt behov av idyll och nostalgi - hos mig som hos många andra. Julen tycks vara den gången på året vi ska fylla vår kvot av kärlek, omtanke, generositet, oskuldsfull samvaro. Ja, kanske också av religiositet, strikt ransonerad till jul och möjligen första advent.

En helgfrid som understryks av två dagar utan tidningar, de som annars bringar oss budskap om raka motsatsen till allt detta. Den friden funkade innan tv fanns - som då, 1950, när målarmästarns annalkande PV444 var bland det mest dramatiska som kunde ske i min värld. Och för att återgå till mina promenader i det snöinbäddade Södertälje denna julhelg var det samma frid som infann sig nu snart sextio år senare. En nästan överklig upplevelse av bomullsvit tystnad mitt i stans centrum.

Jag tror det är en poäng med denna tillfälliga avstängning från världens larm.